El talent per davant de tot

Mai no he sentit en un camp de futbol (perdonin que ho porti a aquest terreny) que es digui que un futbolista ha fet un bon partit perquè portava unes bambes amb *multitacs* de darrera generació, ni tampoc que es justifiqui un tennista perquè porta una raqueta de darrera generació feta de fibra de carboni. De fet seria estrany, i segurament un motiu general de burla. Suposo que ara es preguntaran a què ve tot això en un espai que en teoria s'hauria de dedicar a parlar de l'audiovisual. Doncs precisament que aquestes expressions, que en altres mons serien *boutades*, les estic sentint massa vegades en l'audiovisual, on es justifiquen i s'enalteixen molts productes pel fet d'haver estat realitzats amb una altra tecnologia. Aquest curtmetratge està molt bé perquè l'han gravat amb una «tauleta». Això és un argument?

És curiós veure com les tecnologies, artefactes i resta d'artificis del món digital justifiquen la quantitat de mediocritat que corre per la xarxa, sense tenir en compte que aquesta invasió que estem patint el que fa és amagar treballs de bella factura que no troben manera de fer-se presents ni en les velles ni en les noves formes de distribució.

Aquest problema es produeix per l'autèntica fascinació tecnològica que sentim en aquests moments en què les innovacions ens passen per davant a tanta velocitat que ens és difícil de seguir-les. Només cal parar l'orella a allò que diuen alguns estudiants de

les escoles de cinema i d'audiovisuals per adonar-se que parlen més de formats i models de càmeres i d'ordinadors que de cinema, cineastes i maneres de gravar o observar.

En aquest context ens omplim la boca tot dient que amb els telèfons mòbils tothom té una càmera —de fotografiar o de gravar, és indiferent— a la butxaca, que amb això tothom és un cineasta en potència i que això el que fa és democratitzar l'audiovisual. Que tots tenim càmeres ja és dir molt (aquests dispositius no els té tothom), però que ara tots siguem cineastes i que això democratitzi l'audiovisual ja és posar-ne un tros massa gran a l'olla.

És evident que el digital ofereix als cineastes (amateurs o professionals) moltes possibilitats de qualitat d'imatge, so, edició o postproducció que eren molt més costoses amb l'analògic, però també és cert que aquestes possibilitats serveixen de poc si no es té la més mínima noció de llenguatge cinematogràfic, si no s'ha vist cinema, si no es busquen en altres arts les maneres d'interactuar en l'audiovisual o si no hi ha una clara idea de la narrativa. S'ha de reivindicar el talent perquè, tot i que tothom pot tenir una càmera a la butxaca, els que tenen talent faran una peça talentosa i els que no, farem el que podrem. Tot és molt respectable però no és el mateix.

L'obra de Mallol, ara a Internet

Mallol va ser un prolífic cineasta i ens ha deixat una extensa obra fílmica —31 pel·lícules— feta des dels marges de la indústria i amb una clara vocació artística. Des del Museu del Cinema – Col·lecció Tomàs Mallol s'ha volgut retre homenatge al mestre posant a l'abast de tothom el conjunt de la seva obra fílmica a través del seu lloc web (*www.museudelcinema.cat*). Totes aquestes pel·lícules van ser *telecinades* pel cineasta Antoni Martí per ordre expressa del mateix Mallol i dipositades després al Museu del Cinema, on també estan a l'abast de tothom en DVD a través del fons de la seva videoteca.